

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5120/2025
15.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца мал. АА из ..., чији је законски заступник мајка ББ, и тужиље ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Драган Крајиновић, адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Леа Герасимовић, адвокат из ..., ради издржавања, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 420/2024 од 21.08.2024. године, у седници одржаној 15.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 420/2024 од 21.08.2024. године, у потврђујућем делу става првог изреке и у ставу другом изреке пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П2 125/23 од 17.04.2024. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе учињено поднеском тужилаца од 15.01.2024. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да на име свог доприноса за издржавање мал. тужиоца АА плаћа месечно износ од 90.000,00 динара, почев од дана подношења тужбе 28.05.2021. године, па док за то постоје законски услови, на начин ближе наведен у овом ставу изреке, у преосталом делу тужбени захтев, преко досуђеног износа од 90.000,00 динара до траженог износа од 120.000,00 динара, почев од 26.04.2023. године па убудуће, одбијен је као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се тужени обавезу да на име свог доприноса за издржавање мал. АА у периоду од 04.03.2021. године до 28.05.2021. године исплати износ од 370.000,00 динара тужилци ББ, са законском затезном каматом од 04.03.2021. године до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 872.625,00 динара, са законском затезном каматом, почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 420/2024 од 21.08.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда у делу става другог изреке, којим је обавезан тужени да на име свог доприноса за издржавање тужиоца мал. АА плаћа месечно износ од 70.000,00 динара, почев од 28.05.2021. године па до убудуће, на начин ближе наведен у овом ставу изреке, у преосталом делу става другог изреке, којим је обавезан тужени да на име свог доприноса за издржавање тужиоца мал. АА плаћа месечно износ од још 20.000,00 динара, почев од 28.05.2021. године па убудуће, са каматом, преиначена је првостепена пресуда тако што је тужбени захтев у том делу одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу четвртм изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 537.050,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, у делу којим је потврђена првостепена пресуда, због погрешне примене материјалног права.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију, захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011....10/2023, у даљем тексту: ЗПП), у вези члана 202. Породичног закона („Службени гласник РС“, бр. 18/2005...6/2015), Врховни суд је оценио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, док се ревизијом не указује на друге битне повреде поступка које могу бити разлог за изјављивање ревизије према члану 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом П2 64/21 од 25.04.2023. године, утврђено је да је тужени биолошки отац мал. АА, рођеног ...2021. године, који је поверен мајци на самостално вршење родитељског права, и уређени су лични односи мал. детета и туженог. Тужила живи са мал. дететом у свом стану, месечни трошкови становања износе око 25.000,00 динара, запослена је са непуним радним временом на Факултету за ..., остварује месечну зараду од 109.126,76 динара, и у фирми "ТГ", где остварује месечну зараду од 45.000,00 динара, а до децембра 2023. године радила је у фирми "ДД", чији је претежни власник њен отац, а тужила је један од чланова са уделом од 6%. Финансијску помоћ пружају јој отац и сестра, нема законску обавезу издржавања других лица. Тужила је до подношења тужбе самостално сносила трошкове издржавања мал. детета чије су месечне потребе утврђене у укупном износу од 90.000,00 динара. Тужени је у браку из кога има троје пунолетне деце, нема законску обавезу издржавања других лица. Био је запослен у "БТ" d.o.o. Београд, где је остваривао месечну зараду у износу од 37.550,00 динара нето, 50.000,00 бруто, а до 02.11.2023. године, био је председник Управног одбора "...bank ...", где је остваривао месечну бруто зараду од 1.075.245,00 динара, а тренутно је запослен у радном односу на неодређено време у ПД "ЕЕ" d.o.o. Београд, остварује месечно нето зараду 611.076,00 динара, бруто износ од 775.133,92 динара. Са супругом је закључио 12.06.2019. године брачни уговор и споразум о деоби заједничке имовине, којим су

поделили заједничку имовину стечену током трајања брака, тако да удео у заједничкој имовини супруге износи 70%, а удео туженог 30%, с тим да ће имовину коју стекну након закључења уговора, поделити да сваком од супружника припадне по 1/2. Према Уговору и Споразуму износ од 150.000 евра на рачунима представља посебну имовину супруге, а износ од 100.000 евра је заједничка имовина супружника, посебну имовину туженог чини право сусвојине са 1/2 идеална дела на стану у ул. ... и право својине на њиви 3. класа КО ..., и уговорена је обавеза издржавања у случају развода брака, тако што је тужени обавезан да супрузи исплаћује месечно 50% од целокупних месечних прихода.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је утврдио да месечне потребе мал. детета износе 90.000,00 динара, па је применом члана 154. став 1, 160, 161. и 162. Породичног закона, узимајући у обзир материјалне и породичне прилике тужиле и туженог, њихове могућности, руководећи се и тиме да стандард детета мора да прати стандард родитеља, посебно узимајући у обзир и висину примања туженог која су знатно виша изнад просечних, и имајући у виду минималну суму издржавања, обавезао туженог да плаћа износ од 90.000,00 динара на име издржавања мал. детета, сматрајући да је тај износ адекватан и задовољавајући за потребе и узраст мал. детета.

Другостепени суд је оценио да је првостепени суд правилно утврдио потребе мал. детета у износу од 90.000,00 динара али да је код одређивања висине обавезе туженог, погрешно утврдио да тужени треба да сноси све трошкове издржавања мал. детета, с обзиром да постоји обавеза и другог родитеља, мајке да учествује у издржавању мал. детета, сходно члану 73. Породичног закона. Другостепени суд је применом чл. 160. и 162. Породичног закона, оценио околности на страни детета, као повериоца издржавања и околности на страни оба родитеља, као дужника издржавања, и првостепену пресуду потврдио у делу којим је обавезан тужени да на име доприноса за издржавање плаћа износ од 70.000,00 динара месечно, сходно његовим могућностима, док је у преосталом побиијаном делу првостепену пресуду преиначио и одбио тужбени захтев преко овог износа.

Према одредби члана 160. ПЗ, висина издржавања одређује се према потребама детета, као повериоца издржавања и могућностима дужника издржавања (став 1.), при чему се води рачуна о минималној суми издржавања, дефинисаној ставом 4. истог члана. Потребe повериоца издржавања зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода, те других околности од значаја за одређивање издржавања (став 2.), док могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавеза да издржава друга лица, те других околности од значаја за одређивање издржавања (став 3.). Према члану 162. став 3. истог закона, ако је поверилац издржавања дете, висина издржавања треба да омогући најмање такав ниво животног стандарда за дете какав ужива родитељ дужник издржавања.

По оцени Врховног суда, правилно је другостепени суд на утврђено чињенично стање применио материјално право из одредбе члана 160., 162. и 163. Породичног закона, и правилно применио све критеријуме од којих зависи висина издржавања, који се односе како на потребе малолетног тужиоца као повериоца издржавања, тако и могућности оба родитеља као дужника, узевши у обзир и минималну суму издржавања.

У конкретној ситуацији, Врховни суд је оценио да су неосновани наводи ревизије којима се оспорава висина доприноса туженог у издржавању мал. детета. Супротно ревизијским наводима, правилно су цењене могућности туженог као родитеља, имајући у виду да према одредби члана 160. став 3. Породичног закона, критеријуми за одређивање издржавања у односу на дужника издржавања зависе од прихода дужника, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавеза да издржава друга лица те других околности од значаја за одређивање и издржавање. По оцени Врховног суда, правноснажном пресудом досуђени износ за издржавање детета од 70.000,00 динара месечно, у складу је са утврђеним реалним могућностима туженог и његовим животним стандардом, имајући у виду имовинске прилике туженог као и да нема обавезу издржавања других лица. Овим износом обезбеђује се задовољење услова за правилан и потпун развој малолетног детета на његовом садашњем узрасту у складу са утврђеним потребама, и омогућава ниво животног стандарда какав ужива тужени као дужник издржавања, а да притом не доведе у питање егзистенцију туженог. Имајући у виду да оба родитеља треба да доприносе издржавању малолетног детета, преостала средства за издржавање малолетног детета ће обезбеђивати тужиља, како потребним новчаним износом, тако и доприносом у виду свакодневног старања и родитељске пажње неопходне детету, коју потребу у конкретном случају задовољава мајка, као родитељ којем је дете поверено на непосредно старање.

Имајући у виду да је другостепени суд правилно ценио све околности конкретног случаја које су од утицаја на одлуку о висини издржавања, по оцени овог суда, износ на који је тужени побијаном одлуком обавезан није превисоко одређен и супротно наводима ревизије не преваљује терет издржавања детета само на туженог. Удовољење захтеву у мањем износу од досуђеног не би било у складу са критеријумима прописаним Породичним законом, правилно утврђеним према потребама детета на месечном нивоу и могућностима оба родитеља као једнаких обвезника издржавања имајући у виду и да је обавеза издржавања мал. деце приоритетна у односу на све друге обавезе. Стим у вези, према члану 162. став 3. ПЗ ако је поверилац издржавања дете, висина издржавања треба да омогући најмање такав ниво животног стандарда за дете какав ужива родитељ дужник издржавања.

Ревизијом се указује и на у међувремену промењене имовинске прилике туженог, односно да му је са даном 31.12.2024. године престао радни однос код послодавца ПД "ЕЕ" d.o.o. Београд и да тренутно остварује зараду у износу од 50.000,00 динара. Ова околност не може бити од утицаја на правилност и законитост побијане пресуде, будући да је наступила након доношења пресуде, па није могла бити предмет оцене у поступку утврђивања чињеничног стања које је било од значаја за одлучивање, већ може бити предмет оцене суда у евентуално новом поступку о захтеву за измену одлуке о издржавању.

Ревизија је одбијена и у делу одлуке о трошковима поступка, јер је правилно одлучено применом члана 207. Породичног закона. О накнади трошкова поступка у вези са породичним односима суд одлучује по слободној оцени, водећи рачуна о разлозима правичности, и исход спора није условљавајући за одлуку о трошковима поступка у парницама ове врсте. По принципу правичности, имајући у виду разлог покретања овог поступка, оцењено је да има места досуди накнаде трошкова поступка тужиоцима. О накнади трошкова одлучено је правилном применом члана 153. став 3. ЗПП, с обзиром на то да тужиоци нису успели у спору у сразмерно незнатном делу

захтева, због кога нису настали посебни трошкови. Правилан је и обрачун трошкова из става другог изреке побијане пресуде, применом чл. 153., 154. и 163. ЗПП.

Врховни суд је ценио и остале наводе ревизије, којима се не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Тужиоцима не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, због чега је применом члана 165. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Марина Милановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић